

Més de 2.000 anys jugant

«Jocs d'Àsia. Jocs tradicionals per fer i compartir» (Jeux d'Asie. Jeux traditionnels à réaliser et à partager). Recopilació a càrrec de Valérie Karpouchko. Traducció del francès de Pere Comellas. Il·lustracions d'Albine Sueur. Fotografies de les figures: Méli Cervantès. Editorial Takatuka / Virus. Barcelona, 2011. Pàgs. 32. Preu: 13,50 €. A partir 5 anys.

(Valoració: * * *)

¿Quins són alguns dels jocs tradicionals per fer i compartir que han entretingut diverses generacions de la quarantena de cultures del continent asiàtic? Jocs de tauler, de precisió, d'estratègia o de concentració. O jocs de paper, com l'Origami, i que els japonesos aprenen des de petits. Si l'Origami és per a un sol usuari, n'hi ha d'altres que demanen més mans. L'àlbum ensenya a fer els taulers, amb papers de colors i cartró. Amb botons, les fitxes. I un cop enllestides les peces, explica el funcionament de cada joc. El Go, d'origen japonès, que té 2.000 anys. El Gomumo Ninuki, coreà, amb 121 pedres en joc. El Dou Shu Qi, amb vuit fitxes amb animals, de més a menys poderós. El Xiang Qi, indi, una mena d'escacs, prohibit a la Xina durant la Revolució Cultural. Un de nepalès, el Shap Luk Kon Tseung Kwan, de soldats i rebels. El Tangram, xinès, inventat, diuen, per un emperador que va fer trencadís amb una rajola. El Pachisi, indi, joc nacional, més reflexiu que el parxís. El Bag Chal, nepalès, declarat nacional, amb cabres i un tigre enfrontats. El Perali Kotuma, d'Sri Lanka, similar al joc de les dames. I el Moksha Patamu, hindú, introduït a Anglaterra el 1892, una mena de joc de l'oca que, amb una escala i una serp, simbolitza el bé i el mal. L'àlbum divulgatiu orienta sobre el nombre de jugadors i les regles de cada joc. Un manual breu que un pot estar dies a dominar. Si no s'és oriental, esclar. — **Andreu Sotorra**
